

Елин Пелин

Орисници

Тъмна е нощта, унило вятърът пици и бие с жълти листа по прозореца. В полето куче вие зловещо. Глас някой стене в нощта. Старата върба плачевно скърча в двора.

Вратата на стаята ми полека се отвори. Влязоха една по една две беззъби, грозни баби, а след тях – младо хубаво момиче с венец от увехнали полски цветя. И трите бяха облечени в дълги бели ризи. Влязоха и седнаха зад вратата една до друга.

– Ние сме орисниците – каза едната.

– Какво търсите тук? – рекох им аз. – Нима, когато съм роден, вие не сте прокобили над люлката съдбата ми? Вие, зли жени!

Бабите злорадо се засмяха. Момичето огорчено наведе очите си.

– Синко, не сърди се – започна другата. – Всичката ти злочестина е прокобена от това младо момиче, което върви с нас. То се смили над тебе и съзна, че е постъпило жестоко...

– Значи, тя иде да иска извинение?

– Не, тя ти носи утешение.

Младото момиче стана смутено и развълнувано.

– Ние дойдохме при теб – рече то, – за да ти кажа тия думи: страданието възвишава духа.

Трите орисници излязоха тихо, както бяха влезли.

– Утешавайте другиго с тия приказки – извиках възмутен след тях. – Аз познавам добре страданието. То вдига високо духа, като го тегли с въже за шията!

Глас някой отново простена в нощта.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5760>]